

Ivan Ilić, *The Transcendentalist*, Heresy Records

Review published by Slovak magazine **Hudobný život**, June 2014
(original review in Slovak below; translation by Patrícia Holíková)

With the present-day tendency towards consolidation and the absorption of small record labels by big companies, which build their marketing on stars and well-known repertoire, it is always exciting, and often astonishing, to reach for a title by an independent label. That is why it was intriguing to listen to this new recording by **Ivan Ilić**, an American pianist of Serbian origin, called *The Transcendentalist*, released by a small Irish-based label, **Heresy Records**. Ivan Ilić is not very well known locally, but his recordings are always interesting, especially due to the fact that he introduces relatively seldom played pieces (Godowsky), as well as the piano works of younger composers (Metcalf, Tymoczko).

The dramatic narrative of his latest CD with compositions by Scriabin, Cage, Feldman, and the young American composer Scott Wollschleger captures the attention at first glance. In a selection of Scriabin's *Preludes* and in the works *Rêverie*, *Guirlandes*, or *Poème languide*, Ilić contributes logic of formal construction, however his playing gives the overall impression as if the piano was an *obligato* instrument. Scriabin lacks his tonal diversity and colorfulness here, while the differentiation of vocal multilayeredness, poetry and magic retreat considerably into the background for the sake of a rational and structural vision. Two pieces by Cage, *Dream* and *In a Landscape*, otherwise full of charming harmonic simplicity and transparent melodic lines, do not sound convincing either; the melody is particularly melted into the dull acoustic haze and a somewhat mechanical interpretation. The captivating meditative piece *Music Without Metaphor* by Scott Wollschleger partly improves our perplexed impression.

But Ilić saved his wonderful icing on the cake for the end, where he finally 'reveals his true colors' and offers the listener elements of tonal culture and colorfulness, absent until this point. The pianist demonstrates the skillfulness of his playing most persuasively in *Palais de Mari*, an over 20-minute long composition from 1986 by Morton Feldman. Widespread areas of Feldman's lonely, miserable chords sometimes surprise by their tonal tint and sound within a magical, drowsy mist. Here, Ilić succeeded in achieving a precise illusion of transcendence. His success is due perhaps to the very same emotional prudence, distance and effort towards unfussiness. Besides the slightly speculative dramatic

arc of the recording, and the CD booklet trying to interconnect transcendental elements in the pieces of the different composers in a rather cumbersome way, and a variable quality of the interpretation, the CD is worth being listened to, especially thanks to the Feldman, whose pieces are rarely recorded.

Peter Katina

Ivan Ilić The Transcendentalist Heresy Records 2014

Pri súčasnej tendencii zlučovania a pohlcovania malých vydavateľstiev veľkými koncernmi, ktoré stavajú závislého labelu, ktorý často dokáže prekvapiť. Preto bolo zaujímavé vypočuť si nahrávku amerického klaviristu srbského pôvodu Ivana Ilića s názvom *The Transcendentalist*, ktorá vyšla v malom írskom vydavateľstve Heresy Records. Ivan Ilić nie je u nás príliš známe meno, no jeho nahrávky sú vždy zaujímavé, hlavne tým, že často uvádza relatívne málo hrávané diela (Godowski) alebo klavírne diela mladých autorov (Metcalf, Tymoczko). Pri jeho aktuálnom CD zaujala na prvý pohľad už dramaturgia, ktorá kombinuje kompozície Skriabina, Cagea, Feldmana a mladého amerického skladateľa Scotta Wollschlegera.

Ilić vo výbere zo Skriabinových *Prelúdií* a skladbách *Rêverie*, *Guirlandes* či *Poème languide* síce ponúka logickú formovú výstavbu diel, celkovo však jeho hra pôsobí, akoby bol klavír pod jeho rukami iba akýmsi „obligátnym“ nástrojom. V Skriabinovi absentujú pestrosť a farebnosť tónu, rozlišovanie mnohovrstvovosti hlasov, poézia a mágia ustupujú značne do úzadia v prospech racionálnej a konštruktívnej vízie. Ani Cageove diela *Dream* a *In a Landscape*, plné očarujúcej harmonickej jednoduchosti a priehľadných melodických línií, neznejú presvedčivo, najmä diskant sa topí vo fádnom zvukovom obale a trochu mechanickom prevedení. Rozpačitý dojem čiastočne vylepšuje zaujímavá, meditatívna skladba Scotta Wollschlegera *Music Without Metaphor*. Ilić si však nechal prekvapivú čerešničku na záver, v ktorom nakoniec predsa len „vyšiel s farbou von“ a dovtedy absentujúce prvky tónovej kultúry a farebnosti poslucháčovi ponúkol. V skladbe *Palais de Mari* Mortona Feldmana, vyše dvadsaťminútovej kompozícii z roku 1986, interpret predvádza svoje hráčske schopnosti asi najpresvedčivejšie. Rozsiahle plochy Feldmanových opustených bezútešných akordov, ktoré občas prekvapia tonálnym nádychom, znejú v čarovnom, ospalivom opare a Ilićovi sa tu podarilo ilúziu transcendentna výstižne naplniť. Jeho úspech možno tkvie práve v emocionálnej zdržanlivosti, odstupe a snahe o nekomplikovanosť. Napriek mierne špekulatívnej dramaturgii albumu, snahe bookletu o trochu ťažkopádne prepájanie transcendentálnych prvkov v dielach uvedených autorov i kolísavej kvalite interpretácie, CD stojí za vypočutie, najmä kvôli Feldmanovi, ktorý sa nahráva zriedkavo.

Peter KATINA